त्वं नः स्रष्टा च कर्त्ता च हर्त्ता च जगतः प्रभो । त्वया सृष्टमिदं विश्वं यच्चेङ्गं यच्च नेङ्गति ।
त्वया भूमिः पुरा नष्टा समुद्रात् पुष्करेक्षण । वाराहं वपुराश्रित्य जगदर्थे समुद्धृता ।
आदिदैत्यो महावीर्य्यो हिरण्यकशिपुः पुरा । नारसिंहं वपुः कृत्वा सूदितः पुरुषोत्तम ।
अवध्यः सर्व्वभूतानां बलिश्चापि महासुरः । वामनं वपुराश्रित्य त्रैलोक्याङ्कशितस्त्वया ।
असुरश्च महेष्वासो जम्भदैत्यभिविश्रुतः । यज्ञक्षोभकरः क्रूरस्त्वयैव विनिपातितः । ८०९०
एवमादीनि कर्म्माणि येषां संख्या न विद्यते । अस्माकं भयभीतानां त्वं गतिर्मधुसूदन ।
तस्मात्त्वां देवदेवेश लोकार्थं ज्ञापयामहे । रक्ष लोकांश्च देवांश्च शक्रञ्च महतो भयात् ।
इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि विष्णुस्तवे द्व्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १०२ ॥
॥ देवा ऊचुः ॥ तव प्रसादाद्वर्द्धन्ते प्रजाः सर्व्वाश्चतुर्व्विधाः । ता भाविता भावयन्ति हव्यकव्यैर्द्दिवौकसः ।
लोका ह्येवं विवर्द्धन्ते ह्यन्योन्यं समुपाश्रिताः । त्वत्प्रसादान्निरुद्विग्नास्त्वयैव परिरक्षिताः ।
इदञ्च समनुप्राप्तं लोकानां भयमुत्तमं । नच जानीम केनेमे रात्रौ वध्यन्ति ब्राह्मणाः । ८०९५
क्षीणेषु च ब्राह्मणेषु पृथिवी क्षयमेष्यति । ततः पृथिव्यां क्षीणायां त्रिदिवं क्षयमेष्यति ।
त्वत्प्रसादान्महाबाहो लोकाः सर्व्वे जगत्पते । विनाशं नाधिगच्छेयुस्त्वया वै परिरक्षिताः ।
॥ विष्णुरुवाच ॥ विदितं मे सुराः सर्व्वे प्रजानां क्षयकारणं । भवताञ्चापि वक्ष्यामि शृणुध्वं विगतज्वराः ।
कालेय इति विख्यातो गणः परमदारुणः । तैश्च वृत्रं समाश्रित्य जगत्सर्व्वं प्रमाथितं ।
ते वृत्रं निहतं दृष्ट्वा सहस्राक्षेण धीमता । जीवितं परिरक्षन्तः प्रविष्टा वरुणालयं । ८०१०
ते प्रविश्योदधिं घोरं नक्रग्राहसमाकुलं । उत्सादनार्थं लोकानां रात्रौ घ्नन्ति ऋषीनिह ।
नतु शक्याः क्षयं नेतुं समुद्राश्रयगाहिते । समुद्रस्य क्षये बुद्धिर्भवद्भिः सम्प्रधार्य्यतां ।
अगस्त्येन विना को हि शक्तोऽन्योऽर्णवशोषणे । अन्यथा हि न शक्यास्ते विना सागरशोषणं ।
एतच्छ्रुत्वा तदा देवा विष्णुना समुदाहृतं । परमेष्ठिनमाज्ञाप्य अगस्त्यस्याश्रमं ययुः ।
तत्रापश्यन्महात्मानं वारुणिं दीप्ततेजसं । उपास्यमानमृषिभिर्द्देवैरिव पितामहं । ८०१५
तेऽभिगम्य महात्मानं मैत्रावरुणिमच्युतं । आश्रमस्थं तपोराशिं कर्म्मभिः स्वैरभिष्टुवन् ।
॥ देवा ऊचुः ॥ नहुषेणाभितप्तानां त्वं लोकानां गतिः पुरा । भ्रंशितश्च सुरैश्वर्य्यात् स्वर्लोकाल्लोककण्टकः ।
क्रोधात्प्रवृद्धः सहसा भास्करस्य नगोत्तमः । वक्षस्वानतिक्रामन् विन्ध्यः शैलो न वर्द्धते ।
तमसा चावृते लोके मृत्युनाऽभ्यर्द्दिताः प्रजाः । त्वामेव नाथमासाद्य निर्ऋतिं परमाङ्गताः ।
अस्माकं भयभीतानां नित्यशो भगवानगतिः । ततस्त्वार्त्ताः प्रयाचामो वरं त्वां वरदो ह्यसि । ८०२०
इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि अगस्त्यमाहात्म्यकथने त्र्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १०३ ॥
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ किमर्थं सहसा विन्ध्यः प्रवृद्धः क्रोधमूर्च्छितः । एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं विस्तरेण महामुने ।
॥ लोमश उवाच ॥ अद्रिराजं महाशैलं मेरुं कनकपर्व्वतं । उदयास्तमने भानुः प्रदक्षिणमवर्त्तत ।
तन्तु दृष्ट्वा तथा विन्ध्यः शैलः सूर्य्यमथाऽब्रवीत् । यथा हि मेरुर्भवता नित्यशः परिगम्यते ।